

populare nici printre profesori, nici printre elevi. Unul din marii pedagogii englezi, doctorul Arnold, a scris o convingătoare disertațiune în favoarea gârbaciului. Directorul însemnatei școle de la Chartreuse, vrăjmaș al pedepsei corporale, voise să înlocuiască gârbaciul prin amendă; dar elevii se ridicară cu strigătul de: „Jos amenda! trăiască gârbaciul!” Și gârbaciul fu restabilit. „Eram cu inima plină de bucurie, zice elevul de la școala Chartreuse care povestește acest curios fapt. În dimineața zilei când amenda fu înlocuită, în momentul când intram în clasă, găsim o minunată pădure de nuele și cele două ore de lecțiune, care urmau, au fost conștiincios întrebuințate”. De odată protestările începură a se ridica împotriva bătaii; dar în afară de școlă. Herbert Spencer o condamnă. Bain spune, poate chiar cu oarecare exagerare: În casele unde se mențin pedepsele corporale, acestea trebuiesc puse la sfârșitul listei pedepselor; cea mai mică dintre aceste pedepse trebuie considerată ca o adevărată necinste și întovărășită de forme umilitoare. Orice pedepsă corporală trebuie să fie înfățișată ca o insultă gravă pentru persoana care o dă și pentru cei cari sunt nevoiți să fie martori, în sfârșit ca o culme a rușinei și a infamiei”.

Istoria rolului jucat de pedepsele corporale în pedagogia germană e plină de amănunte interesante: Vom alege unele la voia întâmplării și fără a ne urca mai sus de Reformă. Autorul acestei mișcări mari, Luter, își aduce aminte că a bătut la școlă de 15 ori în aceeași zi. În aceeași epocă, Trozendorf întrebuința în institutul său de la Goldberger un arsenal întreg, nuelele, bastonul, felurite instrumente de lovitură.

În 1548 regulamentul școlar de la Esling interzicea lovirea cu smulgerea părului, băta, dar aproba loviturile cu nuele la spate.

Un regulament potrivea numărul loviturilor după greșelele comise. În sec. XVII un director de școlă de la Hesa punea în gura copiilor aceste vorbe:

„O, tu, vargă scumpă.

Fă-mă bun, fă-mă cu judecată.

Ca să nu mă înhațe calăul 1).“

La orfelinatul din Francfort pe — Mein era o bancă de disciplină, pe care copilul era menținut pe timpul loviturilor și o vizuină a ursului unde nu putea nici sta jos și nici în picioare. În sec. XVIII, regulamentul gimnasiului același oraș, unde studiă Goethe, supunea pe cei mici la bătaia cu linia și pe cei mari la pedepsă cu bastonul, în fața claselor reunite. Un contemporan care a publicat în 1875 un interesant op asupra pedepselor corporale, D. Freimund, mărturisește că la începutul carierei sale în învățământ încerca zilnic un necaz care nu-l putea trece de cât trăgând câte-va perechi de urechi; cu toate sfaturile colegilor săi își făcuse o regulă de a nu întrebuința nici odată acte de violență. Își trecea necazul lovindu-și tare degetele de masă. Același autor citează două exemple foarte caracteristice, culese de el: mai întâi exemplul unui profesor de la Koenisberg, care ce-

rea ca o favoare a colegilor săi de a-l lăsa ca executor al pedepselor corporale; apoi acela al unui rector din același oraș care, în toate zilele, mai înainte de deschiderea claselor, lovea rînd pe rînd pe cea mai mare parte din școlari, fără nici un motiv, numai pentru-că se obicnuise cu acest lucru și-i devenise trebuință.

Legislațiunea școlară a deosebitelor state germane autorizează mai pretutindeni pedepsele corporale; ba chiar un mare număr de circuli și de acte oficiale intră chiar în amănunțuni. Din documentele publicate în mai multe regiuni ale Germaniei de nord ne putem face o idee exactă a situațiunii școlare în această chestiune.

Cazurile în care se acurge la pedepsele corporale sunt: nesupunerea, încăpățănarea, minciuna, lenea continuă, cruzimea către animale și către cei slabi, purtarea prostă, vătămarea pomilor și hoția de oarecare însemnătate. În ce privește vârsta și sexul, copiii mai mici de șapte sau opt ani nu sunt supuși la pedepsele corporale. De asemenea nu pot fi aplicate fetelor de cât prin excepție și cu multă grijă, din pricina delicatetei feminine. Instrumentele de pedepsă sunt: nuielușa, trestia mlădișoasă și de grosimea degetului mic, nuielile și cureaua. Partea corpului care trebuie să primescă loviturile e hotărâtă cu îngrijire după sex și vîrstă. Numărul loviturilor e în câta hotărât; în general e bine ca pedepsă să se aplice fără necaz, după clasă. Dacă pedepsă a atras urmări grave pentru sănătatea copilului, profesorul merită pedepsă judecătorească. Când urmările sunt numai umflături, pete vinete rănii ușoare, e pasibil numai de pedepse disciplinare; ba încă o sentință a înaltei curți prusiene declară că prezența vîntărilor și a umflăturilor pe corpul elevului nu însemnează că profesorul a trecut peste dreptul său.

Părerile pedagogice din Germania se pronunță în favoarea pedepselor corporale, și mai toți le privesc ca un mijloc de disciplină regretabil dar necesar. Chiar în conferințele ținute de institutori, de la 1879 până la 1882, cer dreptul de a le aplica mai liber. Ei semnalază o creștere a viciilor ca disprețul vieții și proprietății altuia, brutalitatea și iubirea de petreceri, lipsa de aplicare spre o activitate energetică.

(Va urma) GRIG. TEODOSSIU.

IVAN TURGENJEW

SFIRȘITUL LUMII

Visam, și se făcea că mă aflu într'un colț întunecat, uitat al Rusiei, într'o casă de țăran singuratecă.

Mare și joasă e odaia cu trei ferestre păreții sunt spoiiți cu var, ori-ce unelte casnice lipsesc. Înaintea casei se întinde în depărtare un șes puțin înclinat, sterp. Și ca o pânză mare, uriașă, atârna peste dânsul cerul cenușiu.

Nu sunt singur. Ca la vr'o 10 inși mai sunt în odaie: tot oameni simpli și îmbrăcați simplu.

Tăcuți, cu pași abia auziți, îi văd umblând în sus și în jos.

Fie care se fereste de cel-l-alt. Totuși privirile lor îngrijite se întâlnesc necontenit.

Nici unul nu știe cum a ajuns în casa asta, nici unul nu cunoaște pe cel-l-alt. Neliniștea și temerea e întipărită pe fața fie-cărui. Cu toții, unul după altul, trec la fereastră și privesc afară iscoditor, ca și când ar aștepta din afară ceva.

Apoi iar pornesc fără răgaz încoace și încolo. Un copil mic se află între ei; și cu glas monoton, subțire, boceste din când în când:

«Tătucale, mi-e frică!» Bocetul ăsta trezește în mine un fel de frică.—încep și eu să mă tem... De cine? De ce? Nici eu nu știu. Numai atât simt: O nenorocire mare, mare, s'apropie tot mai tare și mai tare. Inșă micul ăsta nu mai isprăvește cu bocetul lui. Ah de s'ar putea pleca d'aci! Ce năbușeală, ce năduf — de necat! Dar nici o scăpare nu-i cu putință.

Cerul seamănă cu o pânză de mort. Nici nu adie măcar vântul. Ce, a murit aerul?

De odată aleargă copilul la fereastră și strigă cu glas plângător: «Ia, ia uitați-vă—s'a scufundat pământul!»

«Ce?! Scufundat?»

Intr'adevăr, înainte era un șes înaintea casei — acu stă casa în vârful unui munte!

Orizontul a căzut în jos—s'a scufundat, și chiar înaintea casei s'a deschis o prăpastie neagră, adâncă.

Ne grămădim cu toții la fereastră. De spaimă ne'ngheață inimile. «Colo, colo!» șoptește vecinul meu.

Și iată cât vezi cu ochii, la marginea pământului începe să se miște ceva: movilele mici rotunde se ridică și scoboară în depărtare.

«Marea!» ne fulgeră odată prin gând.

«O să ne'nghiță'ndată... Dar pentru D-zeu! cum poate să crească și să se urce până aici la așa mare înălțime!»

Și totuși se urecă, se urecă cu o iuțeală uriașă... Acum nu mai sunt movile singuratică care se'nalță și cad în depărtare.

Acu e un singur, uriaș, infricoșat val de apă care învălește cât vezi cu ochii, cât e orizontul, ca dintr'o singură pornire spre casa noastră.

Ca'n zbor, ca'n zbor, vine spre noi.

Pe aripele unei înghețătoare furtune sosește vâjind, glomotocindu-se ca întunerecul iadului. Totul se cutremură împrejur — inșă colo, în grămada aceia fără formă, care se rostogolește în spre noi, bubuiă și tună și răsună ca un înmuit răcnet infricoșat.

Ha, ce vuet și ce urlet! Chiar și pământul oftează și geme de groază.

Sfârșitul lui e aproape! Sfârșitul tuturor lucrurilor!

Înc'odată s'aude bocetul micului. Și încă mai vrea să m'agăț de tovarășii mei—înșă deja suntem înăbușiți cu toții, îngropați, înghițiți, smulși de acel negru ghețos și tunător val.

Intunecime... vecinică întunecime!

Când m'am trezit, abia mai puteam răsufla.

Spectacole

Duminică 19 Martie cor. societatea „Cultura” va da o serată teatrală, musicală, dansantă în sala Liedertafel, cu concursul D-lor Teodor Fuchs cunoscutul pianist, N. Naftalovicî renumitul tenor și Emil Hugo.

Prețurile sunt: 8 lei de familie și 4 de persoană.

1). O du liebe Ruth!
Mach' du mich gut,
Mach' du mich fromme,
Dass ich nicht zum Henker komme.